

Od autorky bestsellerové série *Úterní ženy*

HOST

A red hand-drawn oval, slightly irregular, framing the text.

Monika Peetzová

jedna + 1

S

Monika Peetzová

jedna + 1

Brno 2017

Originally published in the German language
as “Ausgerechnet wir” by Monika Peetz

Copyright © 2016, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne / Germany

Cover image © Zamurovic Photography / Shutterstock

Translation © Vladana Hallová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-281-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-282-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-283-1 (Formát MobiPocket)

Jolandě

Ten se nepočítá

Všechno šlo jako po másle. Planoucí pochodně směřovaly hosty z parkoviště u zámecké zdi do rozsvícené oranžerie. Mé sestry strávily výzdobou této impozantní místnosti s francouzskými okny na nastávající slavnost půlku soboty. Parta ABC, jak kdysi říkával otec mým starším sestrám, pracovala v nebývalé shodě. Beate, nejstarší a nejrozhodnější z nás sourozenců, měla na starost vše od zásadních rozhodnutí po drobné detaily, zatímco prostřední Carla společně se svými dcerami zajišťovala kulinářskou část akce. Obě sestry dělaly všechno pro to, aby dnes večer podpořily nejmladší z jejich tria, Anju. A já, jako malý bratr, jsem měl úkoly jednoznačně dané: byl jsem zodpovědný za všechno, co bylo těžké, špinavé, upatlané nebo elektřina. Balancoval jsem na žebříku vysoko nad hlavami své hekticky pobíhající rodiny a snažil se nad dlouhou, slavnostně prostřenou tabuli upevnit poslední nafukovací balonky s LED žárovkami.

Anja, hlavní postava dnešní slavnosti, pobíhala kolem ve spodním prádle. Urovnávala ubrusy, které mé tři neteře vlastnoručně pomalovaly vodovkami, dělala poslední úpravy zasedacího pořádku, kontrolovala studený bufet a kvalitu červeného vína. Trvala na tom, že všechno musí být tak jako tehdy. I když je teď všechno jinak.

Podrážděně zaskvěcovala Beate do tajů moderní digitální fotografie. „Prostě to jen zmáčkneš,“ ozvalo se. „Ten foťák je blbuvzdorný.“

Obvykle to byla Anja, kdo byl zodpovědný za zaznamenávání rodinných událostí na věky věků. Ovšem dnes se měla role kronikářky zhostit moje technikou zcela nepolíbená sestra Beate.

„A k čemu je tohle tlačítko?“ zeptala se.

„To vědět nepotřebuješ, stačí, když ho zmáčkneš,“ odsekla Anja.

Rodinným sešlostem jsem se většinou vyhýbal. Vyrůstat se třemi staršími sestrami znamenalo vyrůstat uprostřed permanentních dívčích hádek. Ironické posměšky, jedovaté útoky a doslova inkviziční výsledky jsem důvěrně znal. Pokaždé se našla aspoň jedna, která se mě nezapomněla zeptat, jestli už jsem si konečně našel slušnou práci nebo aspoň stálou přítelkyni. Přitom by mi stálá práce a neslušná přítelkyně byly mnohem milejší. Obezřetně jsem vycouval z nebezpečné zóny dřív, než se sjednocená sesterská nervozita soustředí na nový objekt.

Až s přehnanou dochvilností se začínali trousit první pozvání hosté. Úvodní část obřadu se měla odehrát v zahradě. Mrholení, studené nohy ani rozblácená zem žádnému z hostů náladu nepokazily. Tuto výjimečnou událost si nikdo nechtěl nechat ujít. Místo šampaňského se podával teplý punč a horká čokoláda s likérem. Kolem košů na oheň, jediného zdroje tepla v tomto nezvykle chladném květnovém večeru, se vzrušeně špitalo. „Už jste něco takového někdy viděli?“ ozývalo se z mnoha úst.

Venku panovalo napjaté očekávání, uvnitř vládla panika. Carla si žmoulala a popotahovala šaty. Anjino utlé tělo se utápělo v nadýchaných svatebních šatech z bílého tylu,

kteře kařdou řenu automaticky promění v obří sněhovou pusinku. Od doby, kdy si tu úchvatnou róbu zakoupila, výrazně pohubla. Snařila se ovládat.

„Nemusíš to dělat,“ řekl jsem.

„Budu se báječně bavit,“ odsekla Anja vzdorovitě. „Na tuhle chvíli se těším už celé měsíce.“

Odporovat mým sestrám v krizových situacích byla riziková záležitost. Jako nejmladší z rodiny jsem si v tomto ohledu prošel bolestnými zkušenostmi.

„Hosté začínají být nervózní,“ prohlásila Beate panovačně. „Musíme začít.“

„Jsi připravená?“ zeptala se Carla.

Místo odpovědi ke mně Anja natáhla ruku. Předat nevěstu jejímu osudu bývalo obvykle úlohou otce. V rodině Morbachových, trpící permanentním nedostatkem mužů, to zbylo na mě. Zavěsila se do mě a já ji náležitě slavnostním krokem vedl ven do zahrady. Anjiny nehty se mi zarývaly do paže a cítil jsem, jak se její útlé tělo chvěje. Křídla dveří se otevřela. Propukl potlesk. Začala hrát hudba. Místo svatebního pochodu na nás Gloria Gaynor ječela rozjásané „I Will Survive“. Pátravým pohledem jsem přejel dav: mezi hosty nebyl jediný muž. Nejspíš je to normální, že na oslavu svého velkého okamřiku Anja pozvala jen kamarádky. Ale odkud mám vědět, jak se mám při takovéto příležitosti chovat? Přece jen to je moje první rozvodová party v životě. Oslava probíhala v oranřerii zámku Charlottenburg, na stejném místě, kde Anja přísahala věrnost až za hrob svému exmanřelovi Joshimu. Letuška a snařivý internetový obchodník svou společnou cestu životem absolvovali rekordním tempem. Po bouřlivém seznámení následovala překotná svatba, blesková válka a rozvodové drama. „Až na věky“ skončilo po dvaadvaceti měsících před rodinným soudem v berlínské čtvrti Schöneberg.

„Vítej v klubu osamělých žen,“ vykřikla rozjařeně moje sestra Beate.

To bylo znamení, že představení začíná. V posledním okamžiku jsem se odvážným skokem stranou zachránil dřív, než Anju zasáhla první dávka barvy ze spreje. Nastal čas rituálně zničit bílé svatební šaty, které jí přinesly tak málo štěstí. Drahý kus oblečení, který si kdysi pořídila pro ten nejhezčí den v životě, se nyní stal hmatatelným důkazem její největší životní chyby. Po bělostné róbě se rozstříkla fialová barva, vzápětí zelená, žlutá, modrá. Anja přejela dlaněmi po jedné z barevných skvrn a jejich další žluté otisky na šatech vyhlížely jako pozůstatky po dotecích vášnivého milence. Gloria Gaynor jásala, basy duněly, smích byl stále hlasitější, ze šatů kapala barva a Beate nás fotila do rodinného alba. Anja za pomoci kamarádek utápěla své trápení s láskou v akrylové barvě a červeném víně. Byl jsem jediným příslušníkem mužského pohlaví, který se směl slavnosti zúčastnit.

„Tohle je Tom, můj mladší brácha,“ vysvětlovala Anja. „Ten se mezi nepřátele nepočítá.“

Večeři jsem strávil uvězněný mezi jednou z Anjiných kolegyn, která o svém exmanželovi důsledně mluvila jako o „mé malé žízalce“, a Anjinou kamarádkou z raného dětství Sanne, která všem u stolu podrobně líčila, proč je vhodné snídat odtučněný tvaroh. Není divu, že je už dvakrát rozvedená. Sex jí pravděpodobně sloužil jen ke spalování kalorií. Po dvou hodinách už jsem měl Sanne až po krk. „Jsem proti ženským kvótám,“ vyhrkl jsem.

Nepotřeboval jsem studovat žádné statistiky, abych věděl, že v Německu žije víc žen než mužů. S ženskou přesilou jsem se potýkal celý život. Kromě sester a neterí se můj život skládal ze střídajících se Beatiných partnerek,

protože ji přitahovaly výhradně ženy, z jednoho chronic-
ky nepřítomného a jednoho čerstvě rozvedeného švagra.
Po vychovatelkách, učitelkách na základní škole a kantor-
kách na střední v mém mládí následovaly kolegyně, šéfky,
sousedky a jedna kancléřka. Ta věc se ženami nebyla vů-
bec jednoduchá. Soukromě, a ještě méně pracovně. Po-
každé když už to vypadalo, že získám stálé pracovní místo,
mohl jsem vzít jed na to, že mi ho pět minut před ukon-
čením pohovorů vyfoukne nějaká žena. Jestli neúspěch
utváří charakter, pak jsem ho měl za poslední měsíce zfor-
movaný víc, než mi bylo milé.

„Jsem proti ženským kvótám,“ zopakoval jsem ještě jed-
nou. „To se snad může říkat.“

Nemůže. Dnes ne. A už vůbec ne, když naproti mně
sedí Sanne.

„Sexuální frustrace?“ probodla mě pohledem. „Nebo
jen předčasná krize středního věku?“

Odpovědi jsem zůstal ušetřen. Ve stejném okamžiku ve-
šla do místnosti Carla balancující s rozvodovým dortem.
Oranžeríí zazněl šepot a potlesk. Na vrcholku panensky
bílého dortu ozdobeného květy trůnila osamělá figurka
ve svatebních šatech. Rudé stříkance stékaly po tříposcho-
dovém dortu odshora až dolů, kde v louži červené barvy
připomínající krev ležela figurka zlikvidovaného manžela.
Při pohledu na švagra v takovémto stavu mě zabolelo
u srdce. Na rozdíl od Anji jsem si s Joshim skvěle rozuměl.

„Tak co?“ zeptala se Anja, když mi podávala kousek dor-
tu. „Jak to jde se Sanne?“

Neměl jsem ponětí, o čem mluví. „Nijak to nejde,“ od-
pověděl jsem. „Nanejvýš půjdu já, pryč odsud.“

„Myslíš, že jsem si nevšimla, že se o Sanne zajímáš?“
nedala si pokoj Anja. „Kdykoli za mnou přišla Sanne na
návštěvu, tak jsi vtrhl do mého pokoje.“

Nechápal jsem, že se čerstvě rozvedená Anja nemůže udržet a žene jiné do stavu, ze kterého se s pomocí rozvodového soudce sotva sama osvobodila.

„Tvrdí snad někdo, že jsem single?“ opáčil jsem.

„Zkušenost,“ prohodila suše Anja.

Neměl jsem sebemenší chuť diskutovat s Anjou o svých vztazích. Přitom jsem sám přemítal nad tím, proč jsem ještě pořád sám. Díky slavné matematické rovnici astrofyzika Franka Drakea a statistickému úřadu, který na svých webových stránkách zpřístupnil obsáhlá data o obyvatelstvu, jsem dokázal přesně spočítat, jak velká je šance, že svou vysněnou ženu potkám v Berlíně. Drakeova rovnice měla původně sloužit k určení teoretického počtu výskytu mimozemských inteligentních druhů v celé naší galaxii. Proměnné jsem nastavil tak, aby mi poskytly matematicky podloženou odpověď na otázku, kolik potenciálních přítelkyň bych mohl v Berlíně očekávat. Moje vylučovací kritéria nebyla nikterak přehnaná. Má nastávající měla žít v okruhu přibližně pětadvaceti kilometrů, mít stálé zaměstnání, nepřesáhnout náš věkový rozdíl o víc než pět let a být svobodná. Nejlépe kdyby byla členkou nějakého sportovního klubu (ostatně mně by trochu víc sportu taky neuškodilo) a měla by mít ráda horory (moje sbírka filmů z mládí už dlouho čeká na znovuoživení). Z počtu 1 779 366 žen žijících v Berlíně tak zbývalo asi 4 000 možných kandidátek. K tomu jsem musel vzít v úvahu, že se mi z tohoto počtu čistě vizuálně bude líbit asi tak pět procent. A naopak, že svým vzhledem bych já mohl zabodovat maximálně u tří procent. Na konci svých výpočtů jsem dospěl k počtu šesti žen, které čistě matematicky splňují moje kritéria. Najít je v džungli velkoměsta představovalo logistickou výzvu.

„Třeba se brzy objeví něco nového,“ pronesl jsem tajemně.

„Povídej,“ dožadovala se hned Anja. Trpělivost nikdy nepatřila k jejím silným stránkám. Nadšeným máváním k nám přivolala Beate a Carlu.

„Tom má novou přítelkyni,“ oznámila jim.

Tři páry očí se rozzářily radostí nad dlouho očekávanými novinkami z mého milostného života. Zapochyboval jsem, zda by moje sestry bez matematického nadání a sebemenšího zájmu o tuto vědu mé teorie pochopily.

„Jdu si zakouřit,“ zkrátil jsem diskuzi.

„Odkdy kouříš?“ zeptala se podrážděně Beate.

„Odted,“ odpověděl jsem.

Nebyl jsem jediný, koho Anjina rozvodová party nebavila. V zahradě jsem narazil na Carlinu dceru Florentine, štourající se klacíkem v květinových záhonech zámeckého parku a ukládající nalezené žížaly do prázdné lahve od koly. S vyhublým tělíčkem, velkými zuby, krátkými vlasy a v hnědé mikině s kapucí vypadala jako synovec, kterého jsem ovšem neměl.

„To mám do kompostu,“ vysvětlovala. „Chovám červy.“

Florentine se mi v mnoha ohledech podobala. Družné rodinné oslavy ji nebavily. Ani vztahová dramata.

„Anja jen předstírá, že je šťastná,“ rozebrala situaci zcela trefně. „Myslím, že je tak hlučná jen proto, aby si nikdo nevšiml, jak moc jí Joshi schází.“

Ve dvanácti letech byla Florentine moudřejší než všichni dospělí kolem ní. Smutně se podívala velkým oknem do sálu, kde Anja za potlesku obou svých sester zahájila taneční zábavu. Výtředním sólem.

„Něco pro tebe mám,“ řekla Florentine a z kapsy u kalhot vytáhla pomačkanou pozvánku. Na drahém papíru

zvala obchodní komora paní Florentine Binderovou na kontaktní setkání Young Business Clubu.

„Máma mi tam zakázala jít,“ postěžovala si. „Nutí mě chodit spát v osm. Když zrovna neslavíme rozvod.“

Florentine mě nepřestávala překvapovat. „Jak jsi přišla k pozvánce od obchodní komory?“

„Obrátila jsem se na ně kvůli půjčce pro začínající podnikatele,“ vysvětlovala mi neteř vážně. „Mám nový podnikatelský záměr.“

„Hádám, že ses jim ale zapomněla zmínit, že je ti teprve dvanáct let.“

Florentine přikývla. „Mladí podnikatelé jsou diskriminováni všude. Dokonce i ve vlastních rodinách.“

Na tanečním parketu vzala parta ABC do svého středu Florentininy sestry a dováděla kolem nich. Vypadalo to, že nás dva nikdo nepostrádá.

„Copak ti na uskutečnění tvých plánů nestačí kapesné?“ zeptal jsem se.

„Máma mi ho přestala dávat, když jsem při mém posledním experimentu omylem trochu popálila jídelní stůl,“ vyhrkla Florentine.

Objevitelský duch mé neteře mi připadal fenomenální.

„Kolik potřebuješ půjčit?“

„Padesát eur,“ přiznala Florentine.

„To je dost,“ namítl jsem.

„Můžu ti nabídnout podíl ve firmě,“ prohlásila moje neteř důležitě. Důkladně se vpravila do problematiky a k záležitosti financování přistupovala profesionálně. Obchodní zdatnost jejího otce se jednoznačně projevovala v další generaci. Alexander byl bohužel v Rusku. Nebo v Asii? Od chvíle, kdy můj vlastní otec přesně v den mých šestých narozenin opustil rodinu, objevovaly se osoby rodu mužského v rodině Morbachových pouze jako pomíjiví

hosté. Anja byla rozvedená, Beate přitahovaly ženy a Carlin manžel a zároveň Florentinin otec byl jako obchodní zástupce natolik pracovně vytížený, že když se objevil ve vlastní rodině, působil tam jako vzdálený příbuzný. Doufal jsem, že si někde v té dálce najde aspoň chvíli, aby byl na Florentine pyšný.

Vytáhl jsem peněženku. „Budu se podílet příspěvkem jako tichý společník,“ řekl jsem a položil si prst na rty. Neměl jsem sebemenší chuť dostat se do sporu s Carlou.

„Pošlu ti mailem podnikatelský plán a smlouvy,“ slíbila Florentine. „A ty půjdeš na to kontaktní setkání od obchodní komory a pak mi všechno povíš.“

Rozhodnost, se kterou mi vtiskla do ruky pozvánku, mě vůbec nepřekvapila. O její podnikatelskou budoucnost jsem měl menší obavy než o svou vlastní.

„Kdoví,“ dodala, „třeba se tam seznámíš s nějakou milou ženou.“

Unaveně jsem se pousmál. Když si o můj milostný život dělá starosti už i dvanáctiletá dívka, je situace vážnější, než by si člověk pomyslel.